



**R. P. Ioannis Præpositi Atrebatis, E Societate Iesv, S.
Theologiæ Doctoris, & quondam in Vniuersitate
Louaniensi ac Duacensi Professoris, Commentaria In
Tertiam Partem S. Thomæ De Incarnatione Verbi ...**

LePrévost, Jean

Dvaci, 1629

Art. IV. Vtrum vna persona possit sine alia naturam creatam assumere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94249](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94249)

Resp.

Resp. Negando conseq. & dico hæc voluntariè fingi in re tanti momenti sine vrgenti ratione & contra aperta verba Concilij Toletani supra relata.

Confirm.

Conf. si natura diuina possit terminare alienam naturam, non indiget modificatione, igitur frustra de facto ponitur huiusmodi modificatio. Alia est ratio potentie generatiue in Deo; illa enim est potentia notionalis, & ad actum notionalis, per quem persona necessariò producitur; vnde quamuis competat diuinæ naturæ, requirit tamen tanquam conditionem esse in persona quæ sit prior origine, & ita diuina natura sortitur in solo Patre rationem principij quo generationis diuinæ. Mysterium Incarnationis nihil simile exigit, cum sit opus ad extra, supponens omnia in diuinis constituta quoad intrinseca; igitur si vnio fiat in essentia, nullo modo requirit eam modificationem, & proinde dicendum erit ea mediante omnes personas vniri.

26. Prob. 4.

Prob. 4. per mysterium Incarnationis effectum est, vt Deus & homo in eandem personam conuenirent, seu vt eadem persona esset Deus-homo; vt constat ex dictis supra quest. 2. art. 2. & patet ex Concilijs; ergo nisi grauis aliqua ratio vigeat, non debemus assignare aliam rationem terminandi præter eam quæ præcisè est necessaria & sufficit vt Deus-homo sit vna persona. Ad id autem abunde sufficit personalitas; igitur non debemus asserere diuinam naturam esse rationem terminandi naturam humanam in mysterio Incarnationis, præsertim cum Concilia vt minimum indicent personalitatem esse huiusmodi rationem.

Obiectio contra conclusionem.

Dices: personalitas & diuina essentia non distinguuntur à parte rei; igitur si vnum terminatur etiam aliud terminabit.

Resp.

Resp. neg. conseq. quia vt relatio dici possit terminare inmediate, & non natura diuina, sufficit inter illa distinctio rationis ratiocinata, quæ sufficit vt res aliqua varias denominationes fortiri possit; vnā propter aliquam rationem sibi competentem; aliam verb propter aliam rationem, vt constat ex materia de Trinitate; essentia est communis tribus personis, non tamen relatio illi identificata; Filius generatur, non essentia; Filius producitur per intellectum, non per voluntatem; cum tamen hæc idem sit cum intellectu. Vnde in præsentī relatio Filij potest esse ratio terminandi naturam humanam, licet id non competat diuinæ essentia.

27.

Corollar. Ratio personæ in Christo est alterius conditionis quam in alijs hominibus, non tamen ratio hominis.

Ex his patet id quo Christus-homo est persona esse relationem, & per consequens in illo homine rationem personæ esse alterius conditionis quam in alijs hominibus, non tamen rationem hominis, ea enim sumitur à natura humana quæ in illo homine est eiusdem speciei cum naturis aliorum hominum.

ARTICVLVS III.

Vtrum abstracta personalitate per intellectum natura possit assumere?

28.

THOMAS videtur affirmare; si tamen solutiones primi & secundi argumenti bene considerentur, solum vult quod si consideremus naturam vt considerant Iudei, non concipiendo tres relationes, nihilominus adhuc concipiatur potens

assumere, quia nihilominus conciperetur tanquam persona. Vnde S. Th. hoc loco non fauet sententiæ quæ astruit communem substantiam seu absolutam.

Quod si ea detur in Deo (de quo propriè agendum est in materia de Trinitate) videtur posse inmediate terminare naturam creatam, quia in ratione terminandi non debet censeri minus perfecta quam relatiua.

2. Illa substantia ex hypothesi potest efficere vt natura diuina subsistat, quidni vt subsistat natura creata?

Porrò eo casu non esset necesse naturam humanam personis inmediate vniri; sed quemadmodum de facto vnica vnio humanæ naturæ inmediate cum personalitate Verbi sufficit, vt diuina natura dicatur vnita humanitati: ita illo casu vnio inmediate cum substantia communi sufficeret vt Pater, Filius, & Spiritus Sanctus essent vnici naturæ humanæ, & vt singula persone dicerentur homo. Quamuis enim per hanc vnionem non tribueretur inmediate esse personale, mediatè tamen tribueretur: cum per hanc vnionem omnes personæ diuinæ subsisterent in natura humana, & humanitas careret propria personalitate mediatè terminaretur personalitate aliena. Videri possunt dicta in dubio art. 1. & sequitur ex varijs sententijs, quas reculimus in dubio art. 2. de ratione terminandi in Incarnatione prout reipsa peracta est.

ARTICVLVS IV.

Vtrum vna persona possit sine alia naturam creatam assumere?

AFFIRMAT. Quod est de fide, ex eo quod constat solum Filium in Incarnatione assumpsisse naturam humanam. Videri potest Conc. Lateranense sub Innocentio 3. & refertur capitulo, *firmiter* de summa Trinitate, & Conc. Toletanum 6. & 11. in confessione fidei. Ratio est aliquoties assignata, quod videlicet quamuis Incarnatio à tota Trinitate sit effecta, terminus tamen sustentans naturam humanam sit solus Filius. Quæ res explicata est art. 2.

ARTICVLVS V.

Vtrum qualibet persona diuina potuerit humanam naturam assumere?

AFFIRMAT. Patet ex eo quod in singulis personis sit æqualis potentia, & consimilis ratio terminandi; ergo si vna persona possit assumere, possunt etiam alia.

ARTICVLVS VI.

Vtrum plures persona diuinæ possint assumere vnā numero naturam?

AFFIRMAT. Et quidem quod id fieri possit successiuè, nullo modo potest dubitari; si enim Filius desineret terminare naturam humanam, Pater non minùs posset eam assumere quam si nunquam fuisset assumpta. Neque enim natura reddita est incapax de nouo assumi quod prius fuerit assumpta, neque minor est in Patre vis actiua & vis terminandi quam ante.

Verum